

Київський апеляційний суд
вулиця Солом'янська, 2-А, місто Київ, 03110

Позивач: Єременко Людмила Володимирівна
вул. Академіка Доброхотова, буд.15, кв. 81,
м. Київ, 03142
РНОКПП: 2510211022
Засоби зв'язку:
Тел. +38 (050) 381 21 55
Відсутній зареєстрований кабінет в ЄСІКС

Апелянт/Скаржник: Тарасенко Олександра Інокентіївна
вул. Академіка Доброхотова, буд.15, кв. 81,
м. Київ, 03142
РНОКПП: 3235118009
Засоби зв'язку:
Тел. +38 (063) 171 31 09
e-mail: ladybirdinthesun@gmail.com
Наявний зареєстрований кабінет в ЄСІКС

Представник Апелянта/Скаржника: Адвокат
Колоколов Артем Євгенович
вул. Галини Мазепи, буд. 7А, кв. 40,
м. Дніпро, 49026
РНОКПП: 3343511372
Засоби зв'язку:
Тел. +38 (098) 295 39 15
e-mail: artemkolokolov1@gmail.com
Свідоцтво про право на зайняття
адвокатською діяльністю № 5776 видане
Радою адвокатів Дніпропетровської області
09.05.2024 року
Наявний зареєстрований кабінет в ЄСІКС

Відповідач 2: Тарасенко Олексій Миколайович
вул. Вербицького Архітектора, буд. 9Д,
кв. 97, м. Київ, 02091
РНОКПП: 3232115235
Засоби зв'язку:
Тел. +38 (093) 539 55 56
e-mail: aleeqsey@gmail.com
Відсутній зареєстрований кабінет в ЄСІКС

**Третя особа, що не заявляє самостійних вимог
на стороні Позивача: Служба у справах дітей та сім'ї
Святошинської в м. Києві районної
державної адміністрації**
вул. Гната Юри, буд. 9, к. 422, м. Київ,
03148
ЄДРПОУ: 37498740
Тел. (044) 407 25 70
e-mail: ssds_sviatoshyn@kyivcity.gov.ua
Наявний електронний кабінет в ЄСІКС

Справа №: 759/20964/21 (759/20964/21) (2-п/759/17/25)
Головуючий суддя у I інстанції Суддя: Єросова Іванна Юріївна

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА
на заочне рішення Святошинського районного суду міста Києва

Святошинським районним судом міста Києва в заочному порядку розглянуто цивільну справу за позовом Єременко Людмили Володимирівни до Тарасенко Олександри Іннокентіївни (далі – Апелянт або Скаржник або Відповідач 1), Тарасенка Олексія Миколайовича, третя особа: Служба у справах дітей та сім'ї Святошинської районної в м. Києві державної адміністрації про позбавлення батьківських прав, призначення опікуна та стягнення аліментів. Заочним рішенням суду від 15.02.2022 року позов Єременко Л.В. задоволено частково. Позбавлено Тарасенка Олексія Миколайовича, 28.06.1988 р.н. батьківських прав відносно його неповнолітньої доньки Тарасенко Аліси Олексіївни, 19.04.2016 р.н. Позбавлено Тарасенку Олександру Іннокентіївну, 28.07.1988 р.н. батьківських прав відносно її неповнолітньої доньки Тарасенко Аліси Олексіївни, 19.04.2016 р.н. Стягнуто з Тарасенко Олександри Іннокентіївни, на користь Єременко Людмили Володимирівни аліменти на утримання неповнолітньої Тарасенко Аліси Олексіївни, 19.04.2016 р.н. в розмірі $\frac{1}{4}$ від усіх видів заробітку (доходу) боржника, але не менше ніж 50 відсотків прожиткового мінімуму та не більше десяти прожиткових мінімумів для дитини відповідного віку щомісячно, починаючи з 14.09.2021 року і до досягнення дитиною повноліття. Стягнуто з Тарасенка Олексія Миколайовича, 28.06.1988 р.н. на користь Єременко Людмили Володимирівни, аліменти на утримання неповнолітньої Тарасенко Аліси Олексіївни, 19.04.2016 р.н. в розмірі $\frac{1}{4}$ від усіх видів заробітку (доходу) боржника, але не менше ніж 50 відсотків прожиткового мінімуму та не більше десяти прожиткових мінімумів для дитини відповідного віку щомісячно, починаючи з 14.09.2021 року і до досягнення дитиною повноліття. Стягнуто з Тарасенка Олексія Миколайовича, 28.06.1988 р.н. на користь держави судовий збір в розмірі 1916,00 грн. Стягнуто з Тарасенко Олександри Іннокентіївни, 28.07.1988 р.н. на користь держави судовий збір в розмірі 1916,00 грн.

06.05.2025 року Апелянт звернулася до суду із заявою про перегляд заочного рішення Святошинського районного суду міста Києва від 15.02.2022 року. Ухвалою суду від 27.01.2025 року по справі № 759/20964/21 (2-п/759/17/25) у задоволенні заяви Апелянта про перегляд заочного рішення у цивільній справі № 759/20964/21 від 15.02.2022 року відмовлено.

Відповідно до ч. 4 ст. 287 ЦПК України у разі залишення заяви про перегляд заочного рішення без задоволення заочне рішення може бути оскаржене в загальному порядку, встановленому цим Кодексом. У цьому разі строк на апеляційне оскарження рішення починає відраховуватися з дати постановлення ухвали про залишення заяви про перегляд заочного рішення без задоволення. Положеннями ч. 1 ст. 352 ЦПК України передбачено, що учасники справи, а також особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, свободи, інтереси та (або) обов'язки, мають право оскаржити в апеляційному порядку рішення суду першої інстанції повністю або частково.

Користуючись правом, передбаченим ст. ст. 287 та 352 ЦПК України Апелянт бажає оскаржити вищевказане рішення суду та вважає, що воно підлягає частковому скасуванню з наступних підстав.

Так, Позивачем було подано позовну заяву про позбавлення батьківських прав Апелянта та її чоловіка Тарасенка Олексія Миколайовича.

Проте вважаю, що Позивачкою не доведено усіх обставин справи на які вона посилялася у своїй позовній заяві, зокрема ухилення Апелянта від виконання батьківських обов'язків. Докази подані до позовної заяви не в повному обсязі містять інформацію щодо предмета доказування, не є достовірними у розумінні ст. 79 ЦПК України, оскільки не дають підстав та відомостей, на основі яких можна встановити дійсні обставини справи. Більш того в доводах Позивача вбачається перекручування фактичних обставин справи з метою ввести суд в оману, оскільки відображають лише суб'єктивне судження та думку Позивача стосовно належності виконання Апелянтом батьківських обов'язків.

Вказані вище обставини перешкодили суду I інстанції ухвалити обґрунтоване рішення у розумінні ч. 5 ст. 263 ЦПК України оскільки воно було ухвалено не на підставі повного і всебічного з'ясування обставин справи, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень.

Перш за все вважаю необхідним зазначити, що Апелянт ніколи не ухилялась від виконання своїх батьківських обов'язків і виховувала своїх доньок, а саме: як неповнолітню Тарасенко Алісу Олексіївну, стосовно якої Скаржник позбавлена батьківських прав, так і старшу доньку – Бастун Юлію Олегівну, яка на сьогоднішній день є самостійною та дієздатною особою, досягла повноліття, була вихована у дусі поваги до прав та свобод інших людей, любові до своєї сім'ї та родини, свого народу, своєї Батьківщини; Апелянт піклувалася і надалі піклується про її здоров'я, фізичний, духовний та моральний розвиток, підготувала її до самостійного життя у відповідності до положень ст. ст. 150, 155 СК України.

Стосується вищезазначене і молодшої доньки Апелянта – Тарасенко Аліси Олексіївни, про здоров'я, фізичний стан, моральний розвиток якої Відповідач 1 завжди піклувалася і продовжує піклуватися і надалі, враховує необхідність взяття до уваги наявних у молодшої доньки особливостей, усвідомлює свою відповідальність як матері, виконує свої батьківські обов'язки у повній відповідності до ст. ст. 150, 155 СК України.

Вказане може підтвердити старша донька Апелянта, яка є самостійною людиною і громадянином, підтримує з матір'ю родинні та дружні стосунки, допомагає їй, підтримує прагнення матері захистити та відновити її порушене переважне право перед іншими особами на особисте виховання дитини, гарантоване їй ст. 151 СК України, оскільки також вважає, що це відповідатиме законним інтересам молодшої сестри та сприятиме реалізації її прав, гарантованих Конституцією України та міжнародними договорами, такими як, зокрема, Конвенцією про права дитини від 20.11.1989 року, ратифікованою Постановою Верховної Ради Української РСР від 27.02.1991 року (далі – Конвенція).

У зв'язку з набранням законної сили заочного рішення Святошинського районного суду м. Києва від 15.02.2022 року на теперішній час Апелянт значно обмежена у можливості та здатності виконання своїх обов'язків, що не відповідає законним інтересам неповнолітньої Тарасенко Аліси Олексіївни, не сприяє належному здійсненню гарантованих їй прав, а тому такі обмеження підлягають скасуванню з наступних підстав.

I. Щодо та недостовірності доказів та викривлення обставин справи Позивачем.

Вважаю за необхідне коротко для суду зазначити, що у Апелянта з Позивачем з часів дитинства Тарасенко О.І. склалися напружені стосунки у сім'ї. Позивач разом зі своєю матір'ю Шадріною О.І. чинили психологічний тиск на Відповідача 1, перешкоджали її духовному розвитку, заважали вибору майбутньої професії залишаючи поза увагою її здібності та прояви інтересів до певних сфер науки і техніки, а також образотворчого мистецтва, перешкоджали формуванню власної системи цінностей та шляхом психологічного тиску нав'язували власну, ігноруючи при цьому факт того, що дитина – також є особистістю, яка має права, зокрема на повагу зі сторони осіб, які займаються її вихованням та опікою.

У вказаних діях вбачається порушення прав дитини, регламентоване ч. 1 ст. 13 Конвенції.

Не припинилось подібне відношення і після народження Апелянтом старшої доньки – Бастун Юлії Олегівни. Ставлення до старшої доньки Тарасенко О.І. з боку Позивача було подібним як і ставлення до Апелянта, без поваги до її особистості та інтересів, однак Апелянтови додатково регулярно чинились перешкоди щодо здійснення її батьківського обов'язку. А тому у Бастун Ю.О. також склалися напружені відносини з Позивачем та прабабою.

Продовжилось подібне відношення і після народження Апелянтом молодшої доньки – Тарасенко Аліси Олексіївни. Позивач разом з її матір'ю не тільки не брали до уваги інтереси Тарасенко О.І. але й без належної уваги ставилися до особливостей її розвитку – наявний медичний діагноз F 84; F 80.1, ЗНМ I рівня (аутизм).

Слід зазначити, що на той момент Апелянт разом з дітьми проживала у сусідній квартирі, яка розташована за адресою: квартира 82, будинок 15, вулиця Академіка Доброхотова, місто Київ. Зазначене житло є власністю Позивача. Користуючись безпосередньо близьким місцезнаходженням Апелянта, а також обставиною надання у користування Апелянтови своєї приватної власності, Позивача мала можливість перешкоджати і безпосередньо перешкоджала

Апелянтові як у належній реалізації нею батьківських прав, так і у виконанні батьківських обов'язків.

Періодично траплялися епізоди, коли Позивач та її матір протиправно, в порушення положень Сімейного кодексу України, перешкоджали спілкуванню Апелянта з донькою на протязі певних періодів часу взагалі (від двох тижнів до одного місяця).

У зв'язку з вищезазначеним Апелянт постійно шукала можливості переїзду разом з дітьми з метою уникнення знаходження у безпосередній близькості до Позивача та її матері, а також психологічному тиску, який здійснювався на них у зв'язку з тим, що житло, в якому вони проживали належить Позивачеві на підставі права власності.

Позивач регулярно та безпідставно зверталася до правоохоронних органів з метою розшуку Апелянта навіть у ті моменти, коли сама Апелянт знаходилася вдома з донькою, а приводом виклику являлась відкрита віконна хвіртка у квартирі проживання Апелянта. Слід зазначити, що Відповідачка жодного разу не притягалася до відповідальності за ст. 184 КУпАП – невиконання батьками або особами, що їх замінюють, обов'язків щодо виховання дітей, завжди відповідала на дзвінки правоохоронних органів та повідомляла про своє місцезнаходження, спілкувалася з ними особисто тощо, у зв'язку з чим у правоохоронних органів були відсутні підстави для складення протоколу про адміністративне правопорушення.

Слід також зазначити, що і сама Апелянт зверталася до правоохоронних органів з метою повідомлення про вчинення щодо неї домашнього насильства (психологічного насильства), проте вказані виклики залишились без належної уваги. Вірогідною причиною могли послужити зафіксовані виклики також від Позивача та її матері, проте в порушення вимог законодавства України, правоохоронні органи залишили вирішення конфлікту безпосередньо членами сім'ї.

Більш того Апелянт особисто за власною ініціативою зверталася також і до Служби у справах дітей та сім'ї Святошинської в м. Києві районної державної адміністрації (далі – Третя особа) з метою врегулювання сімейного конфлікту. Проте неодноразові звернення виявилися безрезультатними.

Слід зазначити, що у випадках реагування Третьої особи на звернення Позивача Апелянт завжди повідомляла Третю особу щодо своїх дій, переміщень, здійснювала безпосередні візити, виконувала надані рекомендації та звітувала щодо умов виховання доньки – Тарасенко А.О.

Також, періодично Позивач з її матір'ю чинили психологічний тиск на Апелянта та її доньку шляхом використання вразливостей неповнолітньої Тарасенко А.О. відбираючи та тримаючи у себе певні особисті речі дитини, які в силу особливостей її розвитку являються для неї надважливими та є елементами її внутрішнього світосприйняття, завдаючи цим удару по психіці дитини та змушуючи таким шляхом Апелянта передати дитину їм не маючи жодних на те підстав.

Прикладом такого слугують епізоди утримання посуду дитини (пляшечка, чашка, ложка, тощо), внаслідок чого неповнолітня Тарасенко А.О. відмовлялася елементарно пити воду, що загрожувало її здоров'ю, оскільки будь-який інший/аналогічний інструмент/засіб використовувати вона не може в силу її світосприйняття.

Із відчуття страху за життя та здоров'я своєї дитини Апелянтові доводилося йти на поступки та передавати дитину. Тобто Позивач створювала умови, які об'єктивно давали підстави для виникнення у Апелянта відчуття страху, переживання, вводили її в стан сильних душевних хвилювань, стресу та розгубленості, яка в результаті передавала дитину з метою запобігання спричинення шкоди її здоров'ю.

Не роблячи вищевказані обставини предметом розгляду апеляційної скарги, все ж необхідно зазначити їх для пояснення природи походження доданих Позивачем доказів до позовної заяви та її доводів.

Так, саме в один з наведених вище епізодів Позивачем отримано довідку, надану органами Національної поліції України щодо розшуку Апелянта та її дітей, а також копія заяви до органів НП, яка була подана бабою Апелянта – Шадріною О.І. Також шляхом вищевказаних дій було направлено запити та отримано відповіді на них від Третьої особи, яка без належної уваги залишала доводи та звернення Апелянта, зробивши суб'єктивний висновок щодо неналежності виконання Відповідачкою 1 своїх батьківських обов'язків, при тому що своєї дитини Тарасенко О.І. полишати не бажала.

Поодинокий випадок втручання Третьої особи не привів до належного результату, оскільки після передачі дітей Апелянту з оформленням відповідних актів, копії яких додано до позовної заяви, шляхом психологічного тиску, а саме утриманням речей (пляшечки) неповнолітньої Тарасенко А.О., її мати, перебуваючи у стані сильного душевного хвилювання, стресу та розгубленості вимушена була передати доньку Позивачеві.

У зв'язку з наведеним Апелянт вимушена була поїхати до м. Бердянськ, Україна з метою знайти підтримку у свого рідного батька. Про що вона повідомила Третю особу і це не заперечується у їх висновку від 01.11.2021 року № 107-40/6368, який усе ж неповно відображає обставини, факти та причини певних дій Апелянта. Позивач разом з неповнолітньою Тарасенко А.І. у тому ж 2021 р. також відвідували м. Бердянськ, Апелянт при цьому власним волевиявленням ініціювала зустрічі, сама проводила час з донькою – Тарасенко А.О.

Однак Позивач не повідомила Апелянта про подачу позовної заяви щодо позбавлення її батьківських прав в тому числі і під час візиту до м. Бердянськ.

Про наявність права, яка знаходиться на розгляді у суді І інстанції лише у січні 2022 року, після чого відвідала суд з метою з'ясування обставин подачі такої позовної заяви отримати відомості про наступну дату розгляду справи у судовому засіданні засідання. Однак 15 лютого 2022 року, у день ухвалення рішення, не змогла з'явитись до суду внаслідок захворювання на COVID-19. При цьому Апелянт здійснювала спроби повідомити про це суд засобами телефонного зв'язку проте відповіді так і не отримала. Відзиву також не було подано в силу незнання та нерозуміння Апелянтом, станом на той час, своїх процесуальних прав та обов'язків, наслідків їх невиконання, незнання вимог ЦПК щодо оформлення відзиву, а також про необхідність його надання. Усвідомлюючи, що вказана обставина не звільняє Апелянта від несення наслідків та відповідальності за свої дії, але усе ж така поведінка не є підставою для застосування до неї такого суворого та неспівмірного заходу відповідальності як позбавлення батьківських прав та позбавлення можливості і права самостійно виховувати свою дитину.

Про наявність заочного рішення від 15.02.2022 року, ухвалене за результатами розгляду у судовому засіданні лише після набрання ним законної сили, в той час коли Позивач уже фактично виїхала з неповнолітньою Тарасенко А.О. до Республіки Польща.

Апелянт мала наміри подати заяву про перегляд заочного рішення, проте через душевні хвилювання, переживання за доньку і переконання про її перебування у безпеці, відклала подання до моменту стабілізації ситуації в державі після початку повномасштабного вторгнення рф.

Також переконали Апелянта доводи Позивача, яка могла переслідувати недобросовісну мету, а саме: уникнення необхідності отримання належним чином оформленої згоди матері на виїзд доньки у супроводженні баби за кордон, отримання права безперешкодного переміщення за кордоном з дитиною (зокрема територією ЄС), повноважень на оформлення тих чи інших документів для дитини, і знов, також, без згоди Апелянта-матері, і просто можливість на власний розсуд, без наслідків відповідальності перед Тарасенко О.І. розпоряджатися долею неповнолітньої Тарасенко А.І. Сама ж Апелянт залишилася в Україні, оскільки на той момент старша донька – Бастун Ю.О. була неповнолітньою, не мала документа для виїзду за кордон, Апелянт не могла залишити доньку на самоті.

При цьому кінцева мета дій Позивача щодо перешкоджання Апелянтови у вихованні дитини і виконанні батьківських обов'язків, за відсутності ознак, дій і вчинків, які б свідчили про ухилення від них, залишається незрозумілою.

Таким чином надані Позивачем докази до позовної заяви не є достовірними, не доводять дій Апелянта, які дають підстави дійти висновку про ухилення нею від виконання батьківських обов'язків, та не відображають усіх об'єктивних обставин справи.

Вказане стосується і Висновку Третьої особи про доцільність позбавлення батьківських прав від 01.11.2021 року № 107-40/6368.

У зв'язку з вищенаведеним доводи Позивача містять у собі викривлення фактичних обставин справи, а позиція ґрунтується на суб'єктивних та оціночних судженнях відносно способу життя Апелянта, а також щодо того, яким чином Тарасенко О.І. належно виховувати свою дитину та у який спосіб виконувати свій батьківський обов'язок. Проте не містять інформації, яка доводить і дає підстави для встановлення фактів вчинення Апелянтом винних дій,

які є порушенням прав, а також неналежним, у розумінні ст. ст. 150 та 155 СК України, вихованням дитини.

А зазначений висновок Третьої особи був передчасним, оскільки прийнятий не на підставі виконання усіх належних дій, які необхідні для встановлення підстав та можливості зробити висновок про те, що позбавлення батьківських прав Апелянта відповідатиме законним інтересам неповнолітньої Тарасенко А.О. та сприятиме належному захисту її прав.

II. Щодо належного виконання Апелянтом батьківських обов'язків.

Так, як вже було зазначено Апелянт не ухилялася від обов'язку виховувати своїх дітей навіть за обставин спричинення перешкод у цьому з боку Позивача.

Навіть після виїзду Тарасенко А.О. з Позивачем до Республіки Польща Апелянт регулярно здійснювала та продовжує здійснювати перекази грошових коштів на утримання дитини, а також періодично її відвідує, цікавиться її життям, розвитком, навчанням та її моральним станом, стабільно підтримує зв'язок.

Оскільки Апелянт мала постійний контакт із дитиною та не відчувала перешкод у спілкуванні, у неї не було підстав вважати, що ситуація вимагає термінового судового втручання.

Але саме відвідуючи свою доньку Апелянт безпосередньо побачила обставини того, що Позивач без належної уваги ставиться до особливостей розвитку неповнолітньої А.О. чим завдає шкоди моральному стану дитини.

Так, як вже зазначалося, у неповнолітньої Тарасенко А.І. наявні медичні діагнози, що потребують лікування та відповідального ставлення:

- Розлади спектру аутизму (F84);
- Специфічний розлад мовлення (F80.1), ЗНМ І рівня;
- Вроджена косоокість, яка потребує оперативного втручання

Позивачка відмовляється від хірургічного лікування косоокості та не дотримується сучасних стандартів лікування аутизму, що порушує обов'язок забезпечення охорони здоров'я дитини, свідомо відмовляється від сучасного медикаментозного лікування та необхідної операції, що порушує права та законні інтереси дитини.

Відсутність необхідної реабілітації та підтримки спричиняє погіршення психоемоційного стану дитини та ризик незворотних наслідків для її здоров'я.

В силу фізичних та моральних страждань дитини, яку Позивач шляхом психологічного примусу та тиску змушує вчиняти тим чи іншим чином, що неповнолітній Тарасенко А.О. протипоказано відповідно до медичного висновку, а також свідомо відмовляється слідувати сучасним протоколам лікування дітей з інвалідністю, у зв'язку з тим що неповнолітня Тарасенко А.О. проживає в середовищі, яке не лише не забезпечує її потреб, але й шкодить її здоров'ю та розвитку, що є підставою для її негайного повернення матері, Апелянт вважає за необхідне повернути свою доньку та самостійно займатись її вихованням.

Апелянт має стабільний дохід, має можливість матеріально забезпечувати як себе так і свою доньку. Підстави позбавлення батьківських прав, які передбачені ст. 164 СК України відсутні. Варто зауважити, що такі підстави ніколи наявними і не були.

Окрім того на теперішній час неповнолітня Тарасенко А.О. все ще має міцний емоційний зв'язок із матір'ю: вона радіє зустрічі, шукає фізичного контакту, обіймає матір та виражає позитивні емоції.

Також слід зазначити, що звернення до фахівця для отримання професійної правничої допомоги з метою захисту своїх порушених батьківських прав, а також захисту прав, законних інтересів та здоров'я дитини спростовує твердження щодо ухилення Апелянтом від виконання батьківських обов'язків, а також свідчить про відповідальне ставлення до них, а також серйозні наміри особисто виховувати та забезпечувати свою дитину усіма необхідними умовами для розвитку.

Прошу, також, суд звернути увагу на те, що заочним рішенням Святошинського районного суду м. Києва від 15.02.2022 року так і не встановлено обставин, які мають преюдиційний характер і, зокрема, свідчать про ухилення Апелянтом від виконання батьківських обов'язків, а лише зазначено про доцільність позбавлення відповідно до висновку, наданого Третьою особою, оскільки будь-яких інших доказів, які б доводили таку обставину у справі відсутні, а рішення не містить жодної вказівки щодо встановлення таких обставин як преюдиції. Окрім того суд І

інстанції відмовив Позивачці у задоволенні позовних вимог в частині «...встановлення опіки та призначення опікуном над малолітньою дитиною, оскільки така вимога є передчасною та опіка може бути призначена судом за поданням органу опіки і піклування, що передбачено ч.3 ст. 60 ЦК України».

Одночасно з цим судом I інстанції враховано висновки Верховного Суду щодо застосування норм права у подібних правовідносинах, рішення містить висновок про те, що «...позбавлення батьківських прав є крайнім заходом і може мати місце при доведеності винної поведінки когось із батьків або їх обох, свідомого нехтування ними своїми обов'язками».

Позбавлення батьківських прав – це насамперед спосіб захисту прав і інтересів дитини, направлений на позитивний результат у долі неповнолітньої дитини...».

При цьому висновку щодо необхідності застосування такого заходу відповідальності як позбавлення батьківських прав вказане рішення також не містить, а зазначено лише про доцільність відповідно до висновку Святошинської районної в м. Києві державної адміністрації від 04.11.2021 р., оскільки вказаний висновок не є достатнім доказом, який повно й всебічно дозволяє встановити необхідність позбавлення батьківських прав, а тим більше не свідчить про ухилення Апелянтом від виконання батьківських обов'язків, оскільки містить твердження, які доводять ту обставину, що випадки особистих звернень Апелянта до Третньої особи мали місце бути.

У зв'язку з вищенаведеним вважаю, що заочне рішення Святошинського районного суду міста Києва від 15.02.2022 року по справі №759/20964/21 (759/20964/21) (2-п/759/17/25) підлягає частковому скасуванню, а саме в частині позовних вимог до Тарасенко Олександри Іннокентіївни про позбавлення батьківських прав та стягнення аліментів на утримання дитини.

III. Щодо оскаржуваного рішення суду в частині вимог до Тарасенко Олексія Миколайовича.

В цій частині Апелянт згодна з рішенням суду, оскільки Тарасенко О.М. дійсно ухиляється від виконання батьківських обов'язків, не спілкується з дитиною, не приймає участь у її вихованні, а також утриманні, не цікавиться її життям, розвитком, психічним станом, не сприяє отриманню загальної середньої освіти і не виявляє бажання та намірів до виконання своїх обов'язків як батька.

Також Відповідач 2 обізнаний з намірами Апелянта виховувати доньку, був повідомлений про подачу Апелянтом заяви про перегляд заочного рішення, але бажання брати участь у справі не виявив і не виявляє, відкрито і прямо заявляє Апелянтові про свою байдужість до долі дитини та розгляду цієї справи взагалі.

А тому заочне рішення Святошинського районного суду м. Києва від 15.02.2022 року в частині задоволення позовних вимог до другого Відповідача про позбавлення його батьківських прав Апелянт просить залишити без змін.

Окрім того наразі Апелянтом подано позовну заяву до суду до Відповідача 2 про розірвання шлюбу, оскільки не має намірів і бажання надалі пов'язувати з ним своє життя і спільний побут. Наразі зазначена позовна заява перебуває на розгляді Дарницького районного суду міста Києва (направлена за підсудністю ухвалою Святошинського районного суду міста Києва від 15.01.2025 року № 759/1203/25 (2/759/2293/25)).

IV. Правові підстави для задоволення цієї Апеляційної скарги.

Згідно зі ст. 8 Конвенції Держави-учасниці зобов'язуються поважати право дитини на збереження індивідуальності, включаючи громадянство, ім'я та сімейні зв'язки, як передбачається законом, не допускаючи протизаконного втручання. Якщо дитина протизаконно позбавляється частини або всіх елементів своєї індивідуальності, Держави-учасниці забезпечують їй необхідну допомогу і захист для найшвидшого відновлення її індивідуальності.

Відповідно до ст. 151 СК України **батьки мають переважне право перед іншими особами на особисте виховання дитини.** Батьки мають право залучати до виховання дитини інших осіб, передавати її на виховання фізичним та юридичним особам. Батьки мають право

обирати форми та методи виховання, крім тих, які суперечать закону, моральним засадам суспільства.

За змістом роз'яснень, викладених у п.п. 15,16,17 постанови Пленуму ВСУ №3 від 30.03.2007 р. «Про практику застосування судами законодавства при розгляді справ про усиновлення і про позбавлення та поновлення батьківських прав», позбавлення батьківських прав (тобто прав на виховання дитини, захист її інтересів, на відібрання дитини в інших осіб, які незаконно їх утримують та інше), що надані батькам до досягнення дитиною повноліття і ґрунтуються на факті спорідненості з нею, є крайнім заходом впливу на осіб, які не виконують батьківських обов'язків, а тому питання про його застосування слід вирішувати лише після повного, всебічного, об'єктивного з'ясування обставин справи, зокрема ставлення батьків до дітей.

Ухилення батьків від виконання своїх обов'язків має місце, коли вони не піклуються про фізичний і духовний розвиток дитини, її навчання, підготовку до самостійного життя, зокрема: не забезпечують необхідного харчування, медичного догляду, лікування дитини, що негативно впливає на її фізичний розвиток як складову виховання; не спілкуються з дитиною в обсязі, необхідному для її нормального самоусвідомлення, не надають дитині доступу до культурних та інших духовних цінностей; не сприяють засвоєнню нею загальнонавчаних норм моралі; не виявляють інтересу до її внутрішнього світу; не створюють умов для отримання нею освіти. Зазначені фактори, як кожен окремо, так і в сукупності, можна розцінювати як ухилення від виховання дитини лише за умови винної поведінки батьків, свідомого нехтування своїми обов'язками.

Не можна позбавити батьківських прав особу, яка не виконує своїх батьківських обов'язків унаслідок душевної хвороби, недоумства чи іншого тяжкого захворювання (крім хронічного алкоголізму чи наркоманії) або з інших не залежних від неї причин.

Як зазначено у постанові Верховного Суду від 29 травня 2020 року у справі № 739/2159/18 доведення обставин свідомого, умисного ухилення відповідача від виконання батьківських обов'язків, які можуть бути підставою позбавлення останнього батьківських прав, покладено на позивача.

Відповідно до висновку Верховного Суду, наведеного у постанові від 2 листопада 2020 року у справі № 552/2947/19 зверненню до суду з позовом про позбавлення батьківських прав має передувати виважена та ґрунтовна підготовка, збір необхідної доказової бази, адже більшість чинників, які є підставою для прийняття позитивних рішень у вказаних категоріях справ, мають оціночний характер, залежать від конкретних обставин справи та особистості учасників цих правовідносин.

Як Позивачем так і третьою особою не надано жодних достовірних доказів, які свідчать про поведінку Апелянта, яка надає підстави для висновку про ухилення нею від виконання батьківських обов'язків.

Верховний Суд у постанові від 20 березня 2024 року у справі № 204/2097/22 дійшов висновку, **що позбавлення батьківських прав є крайнім заходом.** Суд може у виняткових випадках при доведеності винної поведінки когось із батьків або їх обох з урахуванням її характеру, особи батька й матері, а також інших конкретних обставин справи відмовити в задоволенні позову про позбавлення цих прав, попередивши відповідача про необхідність змінити ставлення до виховання дитини (дітей) і поклавши на органи опіки та піклування контроль за виконанням ним батьківських обов'язків.

Позбавлення батьківських прав допускається лише тоді, коли змінити поведінку батьків у кращу сторону неможливо, і лише при наявності вини у діях батьків.

Розірвання сімейних зав'язків означає позбавлення дитини її коріння, позбавлення батька спорідненості з дитиною, а це буде вважатись виправданим лише за виняткових обставин.

Подібні правові висновки викладені у постановках Верховного Суду, зокрема від 08 квітня 2020 року у справі № 645/731/18, від 29 січня 2020 року у справі № 127/31288/18, від 29 січня 2020 року у справі № 643/5393/17, від 17 січня 2020 року у справі № 712/14772/17, від 25 листопада 2019 року у справі № 640/15049/17, від 13 березня 2019 року у справі № 631/2406/15-ц, від 24 квітня 2019 року у справі № 331/5427/17.

Отже, позбавлення батьківських прав є крайнім заходом і може мати місце при доведеності винної поведінки когось із батьків або їх обох, свідомого нехтування ними своїми обов'язками, що повинно бути належним чином доведено особою, яка подає такий позов.

V. Щодо строків та порядку апеляційного оскарження.

Відповідно до ч. 1 та ч. 2 ст. 354 ЦПК України апеляційна скарга на рішення суду подається протягом тридцяти днів, а на ухвалу суду - протягом п'ятнадцяти днів з дня його (її) проголошення. Якщо в судовому засіданні було проголошено скорочене (вступну та резолютивну частини) судове рішення або якщо розгляд справи (вирішення питання) здійснювався без повідомлення (виклику) учасників справи, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення. Учасник справи, якому повне рішення або ухвала суду не були вручені у день його (її) проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження: 1) на рішення суду - якщо апеляційна скарга подана протягом тридцяти днів з дня вручення йому повного рішення суду; 2) на ухвали суду - якщо апеляційна скарга подана протягом п'ятнадцяти днів з дня вручення йому відповідної ухвали суду.

Зазначені строки обчислюються з урахуванням ч. 4 ст. 287 ЦПК України у випадку розгляду справи в заочному порядку та ухвалення заочного рішення.

Враховуючи, що ухвалу Святошинського районного суду міста Києва про відмову у задоволенні заяви Тарасенко О.І. про перегляд заочного рішення від 15.02.2022 року проголошено 27.01.2025 року строк апеляційного оскарження вказаного рішення суду не пропущено.

Також апелянт просить суд зупинити дію оскаржуваного рішення відповідно до ч. 4 ст. 359 ЦПК України, у якій зазначено: якщо апеляційна скарга подана з пропуском визначеного цим Кодексом строку, суд у випадку поновлення строку на апеляційне оскарження зупиняє дію оскаржуваного рішення в ухвалі про відкриття апеляційного провадження.

Таким чином, на підставі вищенаведеного, керуючись ст. ст. 150, 151, 155, 164 СК України, ст. ст. 287, 354 ЦПК України, -

ПРОШУ СУД:

1. **Прийняти цю апеляційну скаргу та відкрити апеляційне провадження по справі;**
2. **Зупинити дію заочного рішення Святошинського районного суду міста Києва від 15.02.2022 року по справі №759/20964/21;**
3. **Заочне рішення Святошинського районного суду міста Києва від 15.02.2022 року по справі №759/20964/21 в частині позовних вимог до Тарасенко Олександри Іннокентіївни скасувати та ухвалити в цій частині нове рішення по справі, яким у задоволенні позовних вимог Єременко Людмили Володимирівни до Тарасенко Олександри Іннокентіївни відмовити у повному обсязі;**
4. **Змінити заочне рішення Святошинського районного суду міста Києва від 15.02.2022 року по справі №759/20964/21 в частині задоволення вимог про стягнення аліментів на утримання дитини з Тарасенка Олексія Миколайовича на користь Єременко Людмили Володимирівни та стягнути аліменти на утримання дитини на користь Тарасенко Олександри Іннокентіївни;**
5. **Стягнути з Позивача витрати по сплаті судового збору;**
6. **Стягнути з Позивача витрати на правничу допомогу;**
7. **В іншій частині рішення Святошинського районного суду міста Києва від 15.02.2022 року по справі №759/20964/21 залишити без змін.**

Додатки:

1. **Платіжне доручення (квитанція) про сплату судового збору за подання апеляційної скарги;**

2. Докази направлення копії цієї апеляційної скарги позивачу – Єременко Людмилі Володимирівні;
3. Докази направлення копії цієї апеляційної скарги відповідачу – Тарасенко Олексію Миколайовичу;
4. Докази направлення копії цієї апеляційної скарги третій особі – Службі у справах дітей та сім'ї Святошинської в м. Києві районної державної адміністрації.

Представник
Відповідача Тарасенко О.І.,